

Arrest

nr. 108 806 van 30 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COLELLA, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 27 oktober 1981 in de stad Kirovabad in de toenmalige Sovjetrepubliek Azerbeidzjan. In februari 2011 huwde u op traditionele wijze met A. S. U woonde en werkte in Rostov-na-Donoe.

Uw problemen begonnen toen u in 2010 onderweg van uw werk naar huis op straat ontvoerd werd door onbekende mannen. Ze namen u mee naar een onbekende plaats in het bos, waar u dagenlang vastgehouden, mishandeld en verkracht werd. Ze wilden dat u voor hen als prostituee zou werken, maar u weigerde dit. Voorheen werd u ditzelfde aanbod reeds meermaals gedaan door een klant, die gedurende verschillende maanden vaak naar de winkel kwam waar u werkte. U ging echter nooit op zijn aanbod in. De laatste keer dat hij u probeerde te overtuigen om aan de slag te gaan als

prostituee, ontaardde jullie gesprek in een hevige ruzie en dreigde hij ermee dat hij zijn doel hoe dan ook zou bereiken. Na enkele dagen slaagde u erop een nacht in te ontsnappen en naar huis terug te keren.

Uw moeder had ondertussen al aangifte gedaan van uw verdwijning bij de politie.

Als gevolg van de mishandelingen was u er erg aan toe en u liet zich verzorgen in een privékliniek, waar u gedurende twee weken opgenomen was.

Na uw ontslag uit het ziekenhuis verbleef u uit veiligheidsoverwegingen nog een maand bij een vriendin, vooraleer u opnieuw naar huis terugkeerde.

Uw belagers bleven u echter lastigvallen. Uw huis werd in de gaten gehouden en u werd ook telefonisch bedreigd.

Daarom besloten u en uw man dat het beter zou zijn om uit Rusland te vertrekken. Om geen aandacht te wekken, werd besloten dat u eerst zou vertrekken en uw man u later achterna zou reizen.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk in april 2011. Vanuit Moskou reisde u met een toeristische bus naar Nederland. Daar stapte u over op een andere bus, die u naar België bracht.

U bereikte België eind april 2011.

Pas op 8 januari 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uw man is voorlopig nog niet naar België afgereisd, maar uw moeder, A. M. (O.V. X), was eveneens gedwongen de Russische Federatie te verlaten omwille van uw problemen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in de Russische Federatie problemen kende met privépersonen die wilden dat u voor hen in de prostitutie ging werken.

Er dient eerst en vooral op gewezen te worden dat uw asielaanvraag als laattijdig beschouwd dient te worden.

U betrad het Belgische grondgebied immers al in april 2011 (CGVS 1, p. 7 en 12), maar diende pas op 8 januari 2013 een asielaanvraag in, niettemin u op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure in België (CGVS 1, p. 13).

Al die tijd verbleef u legaal in België omdat u een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg op grond van medische redenen. Pas toen uw verblijfsvergunning niet meer verlengd werd, vroeg u asiel aan (CGVS 1, p. 13).

Welnu, van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen om zich vervolgens op internationale bescherming te beroepen, mag verwacht worden dat hij zijn vraag om internationale bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt.

Het feit dat u zich pas ruim anderhalf jaar na uw aankomst in België tot de Belgische autoriteiten heeft gewend met de vraag om internationale bescherming relativeert de door u verklaarde vrees voor vervolging in aanzienlijke mate.

U slaagde er bovendien niet in aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst niet op bescherming van uw autoriteiten kan rekenen.

Zo liet u na uw problemen kenbaar te maken bij uw autoriteiten. Zelfs nadat u ontvoerd en gedurende verschillende dagen vastgehouden, aangerand en mishandeld werd (CGVS 1, p. 15), liet u na bescherming te vragen bij uw autoriteiten (CGVS 1, p. 21).

U argumenteerde wel dat uw belagers u bedreigden, u gezegd hadden dat u niet geholpen zou worden (CGVS 1, p. 21) en ze contacten hadden bij de politie (CGVS 2, p. 4).

Gezien de ernst van de door u ingeroepen feiten – u werd ontvoerd en vervolgens gedurende verschillende dagen vastgehouden, mishandeld en verkracht (CGVS 1, p. 15) en was als gevolg hiervan zodanig ernstig toegetakeld dat u 2 weken lang gehospitaliseerd moest worden (CGVS 1, p. 20)- is deze verklaring niet afdoende voor uw totale gebrek aan initiatief om bescherming in te roepen.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoekster geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoekster immers verwacht worden dat zij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

In ditzelfde verband moet er nog op gewezen worden dat u aangaf dat uw moeder wel pogingen ondernomen heeft om jullie problemen aan te kaarten bij de autoriteiten. Zo heeft ze aangifte gedaan van uw verdwijning (CGVS 1, p. 15 en 24) en stapte ze ook naar de politie toen zij zelf door uw belagers lastiggevallen en geslagen werd (CGVS 1, p. 23-24).

Ook uw moeder slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat jullie niet op de bescherming van de autoriteiten in jullie herkomstland kunnen rekenen.

Uit haar verklaringen blijkt immers nergens dat de autoriteiten in jullie herkomstland niet bereid of in staat zouden zijn om jullie bescherming te bieden.

Meer nog, uw moeder verklaarde dat ze inderdaad aangifte heeft gedaan van uw verdwijning (CGVS moeder 2, p. 6). Ze stelde eveneens dat de politie haar niet serieus zou hebben genomen (CGVS

moeder 2, p. 5), maar heeft niet eens geïnformeerd naar de stappen die de politie na de aangifte van uw verdwijning heeft genomen (CGVS moeder 2, p. 6).

Ook toen u er zelf in geslaagd was te ontsnappen en naar huis terug te keren, heeft uw moeder dit niet bij de politie gemeld (CGVS moeder 2, p. 6).

Wanneer jullie huis later in de gaten gehouden werd, liet uw moeder eveneens na de politie hiervan op de hoogte te brengen (CGVS moeder 2, p. 8).

Pas toen uw moeder persoonlijk door uw belagers werd benaderd en aangevallen, stapte ze opnieuw naar de politie (CGVS moeder 2, p. 8-9). Haar aangifte van de feiten werd door de politie aanvaard en de politie zou ook iets gaan onderzoeken (CGVS moeder 2, p. 9).

Echter, zonder zelfs te informeren naar de stand van zaken in het onderzoek naar haar klacht, verliet uw moeder in augustus 2012 de Russische Federatie (CGVS moeder 2, p. 10). Zodoende maakte uw moeder evenmin aannemelijk dat jullie zich niet op de bescherming van jullie autoriteiten kunnen beroepen. Te meer aangezien uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat na haar vertrek nog iemand van de politie naar jullie voormalige huis kwam (CGVS moeder 1, p. 4 en 5 - CGVS moeder 2, p. 5 en 10).

Zoals reeds aangehaald kan internationale bescherming slechts verleend worden wanneer blijkt dat men geen enkele aanspraak kan op nationale bescherming, wat in casu niet aannemelijk werd gemaakt.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (binnenlands Russisch paspoort en geboorteakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten immers uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, A. M. (O.V. X), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 24 mei 2013 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 62 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, (A) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM); verzoekster voert tenslotte nog machtsoverschrijding aan.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt om haar verhaal te ondersteunen, antwoordt verzoekster dat zij nadat zij de beslissing nam om haar land te verlaten, zij zich niet bekommerd heeft met het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen.

Verzoekster stelt dat zij haar land ontvlucht is uit vrees, en zij er in een dergelijke toestand niet aan gedacht heeft dat bewijzen noodzakelijk waren.

Zij wijst erop dat (zie verzoekschrift, p. 3) “indien het bewijs zeker op de verzoekende partij rust, (H.R.C., “Guide des procédures et critères pour déterminer le statut de réfugié”, Genève, 1979, p. 51, § 196), de aanbreng ervan moet worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier gezien de zeer speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt” en dat “eisen van een persoon die een reeks bedreigingen en geweld heeft ondergaan, dat hij het bewijs bijbrengt van al deze gebeurtenissen terwijl

dit slachtoffer enkel tracht om zijn vel te redden, moet worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen”.

Verzoekster is van mening dat het niet nodig is voor haar om het materiële bewijs te leveren van haar relaas gezien de omstandigheden die haar vlucht omringen.

Zij laat gelden dat constante rechtspraak bevestigt dat een asielzoeker kan worden erkend enkel op grond van een coherent en geloofwaardig relaas en dat in geval van twijfel, deze ten goede moet komen van de asielzoeker.

Verzoekster voert aan dat haar relaas wel degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig is.

Zij besluit dat zij voldoet aan de voorwaarden gesteld door artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en citeert de inhoud ervan; vervolgens stelt zij dat zij minstens voldoet aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarvan zij eveneens de inhoud aanhaalt.

Betreffende haar laattijdige asielaanvraag legt verzoekster uit dat zij bij aankomst in België, een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Zij stelt tevens dat, hoewel zij op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure in België, zij bang was en niet onmiddellijk beroep geeft gedaan op de bescherming door de Belgische instanties.

Verzoekster stelt dat de verschillende medische attesten die zij in het kader van de procedure van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, heeft neergelegd, melding maken van een posttraumatisch stresssyndroom. Zij haalt aan dat de opsluiting, de mishandelingen en de verkrachting gedurende zes dagen die zij heeft ondergaan in haar land van herkomst, aan de oorsprong liggen van haar ziekte.

Zij wijst erop dat zij deze medische attesten bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft neergelegd vóór haar asielaanvraag, *“derhalve in tempore non suspecto”* (zie het verzoekschrift, p. 6) en dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden.

Waar haar in de beslissing ten laste wordt gelegd geen poging te hebben ondernomen om nationale bescherming in te roepen, stelt verzoekster *“dat echter de moeder van de verzoekster aangeduid haar verdwijning is gegaan”* (zie het verzoekschrift, p. 6). Zij wijst op haar eerdere verklaring dat de dreigtelefoons en het in het oog houden van haar huis onvoldoende zijn om hiertegen klacht in te dienen en onderzoek op te starten.

Zij wijst er vervolgens op dat ook haar moeder door haar ontvoerders werd aangevallen en dat deze daarop aangifte is gaan doen bij de politie. Ook wanneer hun huis in de gaten gehouden werd, aldus verzoekster, heeft haar moeder aangifte gedaan bij de politie.

Verzoekster wijst erop dat er geen gevolg werd gegeven aan de verschillende aangiften van haar moeder.

Verzoekster herinnert eraan dat wanneer haar moeder aangifte deed van haar verdwijning, de politie haar niet serieus nam.

Zij besluit *“dat het dus wettig is om van de verzoekster te geloven dat de nationale autoriteiten hem de vereiste bescherming niet aanbieden”* (zie het verzoekschrift, p. 6), waardoor zij zich tot de internationale bescherming heeft gericht.

Zij wijst erop dat er geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen haar eigen verklaringen en deze van haar moeder en dat de verhalen dus in overeenstemming zijn.

Verzoekster vindt het opmerkelijk dat *“op geen enkel moment van de beslissing, wordt hij de feiten slechts de verzoekster heeft ondergaan in haar geboorteland in gevaar gebracht”* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Zij wijst vervolgens op de inhoud van artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet en stelt dat zij aan de daarin opgesomde voorwaarden voldoet, *“zodat hij bezwaar aan de verweerde partij gedaan kan worden om niet het voordeel van de twijfel toegekend te hebben aan de verzoekende partij”* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Ook wijst zij op artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet en voert aan dat *“de verzoekende partij aan verwaandheid, bij dezen gehoord en in dit beroep verzoek, de redenen heeft uiteengezet waarvoor hij denkt vervolgd te worden”* en *“dat op geen enkel moment in het bestreden besluit, hij in mindere twijfel van de gebeurtenissen wordt overhandigd die zich in het leven van verzoekende partij hebben voorgedaan”* (zie het verzoekschrift, p. 7). Zij meent derhalve dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegend.

Zij voert aan dat de commissaris-generaal klaarblijkelijk een vergissing “van appreciatie” heeft begaan en de principes van goede administratie en van evenredigheid te hebben geschonden.

Zij stelt dat in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag en met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, indien haar asielaanvraag niet leidde tot de erkenning van de vluchtelingenstatus, de bestreden beslissing ook op vlak van de subsidiaire beschermingsstatus diende gemotiveerd te worden, *“gezien de feiten toelaten te denken dat de verzoekster een werkelijk risico loopt van zware aantasting en haar fysieke integriteit”* (zie het verzoekschrift, p. 8).

Zij meent derhalve dat de commissaris-generaal het belang niet blijkt in te zien van de notie “subsidiare bescherming”; zij stelt dat zo de subsidiare bescherming een mindere bescherming inhoudt, de weigering van deze status ook gemotiveerd dient te worden.

Zij erkent dat zij de bewijslast draagt van het reëel risico op zware bedreigingen in geval van terugkeer; naar haar land van herkomst en haalt aan dat dit risico zich kan concretiseren in de vorm van foltering, of onmenselijke en vernederende behandelingen.

Zij verwijst naar wat zij in dit verband verklaard heeft op het Commissariaat-generaal en houdt vol dat er voor haar een risico is.

Zij vraagt de Raad de bestreden beslissing te vernietigen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten omdat zij problemen kende met personen die wilden dat zij voor hen in de prostitutie ging werken.

Verzoekster slaagt er echter niet in haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De Raad wijst vooreerst op het laattijdig karakter van verzoeksters asielaanvraag. Zij kwam het Rijk binnen in april 2011 (zie het verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 7 en 12), maar diende pas op 8 januari 2013 een asielaanvraag in, niettemin zij op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure in België (zie het verhoorverslag, p. 13).

Gedurende die periode verbleef zij hier legaal op basis van een tijdelijke verblijfsvergunning om medische redenen.

Pas toen deze verblijfsvergunning niet meer verlengd werd, vroeg verzoekster asiel aan (zie het verhoorverslag, p. 13).

Van een persoon die haar land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag verwacht worden dat zij haar vraag om internationale bescherming kenbaar maakt bij aankomst in het onthaalland. Het feit dat verzoekster ruim anderhalf jaar wachtte om haar vraag om bescherming in te dienen, relateert in sterke mate de voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoekster voert dienaangaande aan dat zij bij aankomst in België eerst een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, dat zij bang was en daarom niet onmiddellijk beroep geeft gedaan op de Belgische instanties en dat verschillende medische getuigschriften dat zij lijdt aan posttraumatische stress omwille van de opsluiting, de mishandeling en verkrachting die zij heeft ondergaan.

Betreffende verzoeksters verweer dat zij bij aankomst in België eerst een aanvraag op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, antwoordt de Raad dat voornoemde procedure niet verhindert dat zij een asielprocedure op grond van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet kan opstarten; het instellen van beide procedures vormt geen onverenigbaarheid.

Haar nalaten om een asielprocedure in te stellen, doet aldus ernstig afbreuk aan de door haar verklaarde vrees voor vervolging. Indien zij werkelijk vreest om bij terugkeer naar haar land van herkomst tot prostitutie gedwongen te worden, kan van verzoekster worden verwacht dat zij alle mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming inroept, temeer daar de machtiging tot verblijf in de zin van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet beperkt kan zijn in de tijd.

Dat zij, hoewel zij op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure in België, bang was en niet onmiddellijk beroep geeft gedaan op de Belgische instanties, vormt evenmin een aanvaardbare verklaring van haar laattijdigheid. De kans om gerepatriëerd te worden is immers steeds aanwezig in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft en de enige weg om deze onzekerheid op te heffen is net het starten van een asielprocedure of een andere procedure voor machtiging om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster geen angst had om een procedure op basis van 9 ter van de vreemdelingenwet bij de Belgische instanties op te starten, hoewel bij een dergelijke procedure de kans bestaat dat zij zou worden gerepatriëerd indien de machtiging tot verblijf niet verleend zou worden.

Waar verzoekster opmerkt dat de verschillende medische attesten die zij in het kader van de procedure van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd, getuigen van een posttraumatisch stresssyndroom en dat de ondergane opsluiting, de mishandelingen en de verkrachting gedurende zes dagen hiervan de oorsprong zijn, merkt de Raad vooreerst op dat zij deze medische attesten op geen enkel moment tijdens haar asielprocedure neerlegde, zodat zij zich niet op haar psychische toestand kan beroepen om de laattijdige asielaanvraag te verklaren.

Het feit dat verzoekster zo lang wachtte om asiel aan te vragen vormt aldus wel degelijk een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging (RvV, nr. 12544 van 13 juni 2008; RvV, nr. 5706 van 14 januari 2008; RvV, nr. 2465 van 10 oktober 2007).

De Raad stelt vast dat verzoekster bovendien niet aannemelijk maakt dat zij in haar land van herkomst niet op bescherming van de autoriteiten kan rekenen.

Zo liet zij na haar problemen kenbaar te maken bij de autoriteiten. Zelfs nadat zij ontvoerd en gedurende verschillende dagen vastgehouden, aangerand en mishandeld werd (zie verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 15), liet zij na bescherming te vragen bij de autoriteiten (zie verhoorverslag dd. 14 maart 2013, p. 21).

Verzoekster laat dienaangaande gelden dat haar belagers haar bedreigden, haar gezegd hadden dat zij niet geholpen zou worden (zie verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 21) en ze contacten hadden bij de politie (zie verhoorverslag van 18 april 2013, p. 4).

Gezien de ernst van de door haar ingeroepen feiten -zij werd ontvoerd en vervolgens gedurende verschillende dagen vastgehouden, mishandeld en verkracht en was als gevolg hiervan zodanig ernstig toegetakeld dat zij twee weken lang gehospitaliseerd moest worden (zie verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 15 en 20)- is deze verklaring niet afdoende voor het totaal gebrek aan initiatief om bescherming in te roepen. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoekster geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoekster immers verwacht worden dat zij pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

In dit verband moet nog opgemerkt worden dat verzoekster aangaf dat haar moeder wél pogingen ondernomen heeft om hun problemen aan te kaarten bij de autoriteiten. Zo verklaarde zij dat zij aangifte heeft gedaan van verzoeksters verdwijning (zie verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 15, 24) en stapte zij ook naar de politie toen zij zelf door verzoeksters belagers lastiggevallen en geslagen werd (zie verhoorverslag van 14 maart 2013, p. 23-24).

Ook verzoeksters moeder slaagde er ten andere niet in aannemelijk te maken dat ze niet op de bescherming van de autoriteiten in hun herkomstland kunnen rekenen. Uit haar verklaringen blijkt immers nergens dat de autoriteiten in hun herkomstland niet bereid of in staat zouden zijn om hen bescherming te bieden. Zij verklaarde dat ze inderdaad aangifte heeft gedaan van verzoeksters verdwijning (zie verhoorverslag A. M. van 18 april 2013, p. 6); doch stelde eveneens dat de politie haar niet serieus zou hebben genomen (zie verhoorverslag A. M. van 18 april 2013, p. 5).

De Raad stelt vast dat de moeder van verzoekster echter niet eens geïnformeerd heeft naar de stappen die de politie na de aangifte van de verdwijning van haar dochter heeft genomen (zie verhoorverslag A. M. van 18 april 2013, p. 6).

Ook toen verzoekster er zelf in geslaagd was te ontsnappen en naar huis terug te keren, heeft haar moeder dit niet bij de politie gemeld (zie verhoorverslag A. M. van 18 april 2013, p. 6).

Wanneer later hun huis in de gaten gehouden werd, liet verzoeksters moeder eveneens na de politie hiervan op de hoogte te brengen (zie verhoorverslag A. M. van 18 april 2013, p. 8).

Het blijkt dat pas toen haar moeder door de belagers van verzoekster werd aangevallen, zij naar de politie stapte (zie verhoorverslag A. M. van 18 april 2013, p. 8-9). Haar aangifte van de feiten werd door de politie aanvaard en de politie zou op onderzoek uitgaan (zie verhoorverslag A. M. van 18 april 2013, p. 9).

Echter blijkt dat zonder zelfs te informeren naar de stand van zaken in het onderzoek naar haar klacht, haar moeder in augustus 2012 de Russische Federatie verliet (zie verhoorverslag A. M. van 18 april 2013, p. 10).

Zodoende maakte verzoeksters moeder evenmin aannemelijk dat ze zich niet op de bescherming van hun autoriteiten kunnen beroepen. Te meer aangezien uit de verklaringen van verzoekster moeder blijkt dat na haar vertrek uit haar land, nog iemand van de politie naar hun voormalige huis kwam (zie verhoorverslag A. M. van 14 maart 2013, p. 4, 5; zie verhoorverslag A. M. van 18 april 2013, p. 5, 10).

Betreffende het verweer van verzoekster dat ook wanneer hun huis in de gaten gehouden werd, haar moeder aangifte deed bij de politie, merkt de Raad op dat haar moeder echter verklaarde dat haar dochter dit had afgeraden en dat ook haar man ertegen was om dit te melden aan de politie (zie verhoorverslag A. M. van 18 april 2013, p. 8.)

Het louter ontkennen door verzoekster van haar moeders verklaring komt niet in lijn als bewijs dat zij niet op de bescherming van hun nationale autoriteiten konden rekenen.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het herhalen van haar eigen verklaringen en die van haar moeder. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Met de verklaring dat haar moeder haar verdwijning heeft aangegeven, alsook naar de politie is gestapt nadat zij zelf werd aangevallen en geslagen, slaagt verzoekster er niet in het gebrek aan initiatief van haar moeder om de door haar ingestelde klachten enigszins op te volgen, te verklaren. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij *in casu* in gebreke blijft.

Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij geen bescherming in haar land van herkomst kon krijgen, terwijl artikel 48/5 van de vreemdelingenwet vereist dat aannemelijk wordt gemaakt dat de Staat of partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de vervolging uitgaande van of veroorzaakt door niet-overheidsactoren.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat er geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen haar verklaringen en deze van haar moeder en dat de verhalen dus overeenstemmen.

De Raad repliceert dat dit echter geenszins afbreuk doet aan de vaststellingen dat zij haar asielaanvraag laattijdig indiende zonder aannemelijke verklaring en dat zij ook niet aannemelijk maakte dat zij zich niet tot de instanties van haar land van herkomst kon wenden voor het verkrijgen van bescherming.

Evenmin kan verzoekster zich beroepen op de door haar aangevoerde schending van artikelen 57/7 bis en 57/7 ter van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat het weerlegbaar vermoeden van voormeld artikel 57/7bis pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform

de principes vastgelegd in voormeld artikel 57/7ter, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald.

De Raad stelt vast dat verzoekster *in casu* niet aan alle voorwaarden van artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet voldoet.

Zo onderneemt zij geen ernstige poging om haar asielaas te staven; behalve haar intern Russisch paspoort en haar geboorteakte legt verzoekster geen enkel document neer. Zij biedt evenmin een bevredigende verklaring voor het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, hoewel uit haar verklaringen en die van haar moeder blijkt dat haar moeder tot tweemaal toe klacht indiende bij de politie.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin voldoet aan de voorwaarde dat haar aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk moet worden ingediend of dat zij goede redenen moet aanvoeren waarom zij heeft nagelaten dit te doen.

Gelet op de onmogelijkheid omwille van bovenstaande redenen om zich op artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet te beroepen, kan verzoekster niet aantonen dat zij reeds werd vervolgd of rechtstreeks bedreigd werd met dergelijke vervolging. Derhalve geldt het vermoeden dat haar vrees voor vervolging reëel is, evenmin.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat een schending ervan inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden dat wat zij aanvoert, leidt tot het besluit dat zij werkelijk een risico loopt van zware aantasting van haar fysieke integriteit. Zij wijst er tevens op dat de notie "subsidiaire bescherming" weliswaar een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur, dan de vluchtelingenstatus maar niettemin ook een degelijke motivatie vergt.

Gelet op de vaststelling dat verzoeksters asielaas niet kan leiden tot de erkenning van haar vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan zij evenmin op dit relaas steunen om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Het feit dat deze motieven tot afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.
De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE